

„Můžu dál?“ ptá se chvějícím se hlasem, který ničím nepřipomíná sílu Keana.

„Radši ne, pane Belmondo,“ snaží se ho zadržet jeden z policistů.

Ale on musí. Podlaha je plná vody a pěny. Muži v místnosti na něj mlčky hledí. Na posteli leží spálené tělo jeho nejstarší dcery Patricie. Jean-Paul se zachytí dveří. Vnímá každý detail, který se mu navždy ukládá do paměti: dceřin obličej spálený k nepoznání, ruce křečovitě sevřené, mrtvý pes ležící vedle postele.

O dvanáct hodin později sedí v šatně Théâtre de Paris. Je tu s ním Natty a bratr Alain. Élodie, která dopoledne přiletěla z Londýna, si šla odpočinout do hotelu.

„Přece nemůžeš hrát,“ říká mu Alain.

„Musím. Je vyprodáno,“ odpoví Jean-Paul.

V půl deváté jde opona nahoru. Belmondo stojí na jevišti, je bledý, ale hlas už má jistý a přesně odříkává repliky. Vyprodané hlediště bouří smíchy. Mezi diváky jsou manželé, kteří na představení přijeli až z Bruselu. Později vypoví do novin: „Těsně předtím, než jsme dorazili do divadla, jsme se dozvěděli, že Belmondovi zemřela dcera. Byli jsme přesvědčeni, že představení bude zrušeno a že nám vrátí vstupné. Ale Belmondo na sobě nedal vůbec nic znát. Klobouk dolů!“

Pitva prokázala, že Patricia zemřela nešťastnou náhodou. Požár vznikl pravděpodobně špatným těsněním v komíně. „Divošce“, jak jí otec říkal, bylo ten rok pětatřicet. Zpočátku se nemohla usadit a najít si práci. Zkoušela to s fotografováním, pak se stala skriptkou v televizi. Ve čtyřiceti se provdala za reklamního agenta Philippa Chevaliera, ale v době požáru už žili odděleně.

Belmondo se na veřejnosti k této tragické nehodě nikdy nevyjádřil. Když se ho jednou zeptali, jestli je věřící, odpověděl: „Věra je posilou,

když člověk přijde o někoho, koho miloval. Je strašně důležité věřit, že se s ním ještě někdy sejde.“

Postavu doktora Moulineuxe v *Dámském krejčím* hrál od onoho tragického dne denně až do 13. února 1994, kdy vystupování ukončil jen kvůli tomu, že ho čekalo natáčení *Bídníků* s Claudem Lelouchem. Nevynechal jedině představení. Divadlo mu pomohlo překonat jedno z nejtěžších období života.

Pořád však neměl dost.

Ano, bál se stárnutí. Při několika příležitostech řekl: „Nedovedu si představit, jaké to bude. Budu jako Gabin, budu ještě hrát? Nevím. Zatím si uchovávám naději, že to půjde. Že dokážu jít dál a pracovat líp.“ Jenže na jeho tempu se nic nezměnilo.

V srpnu roku 1995 začal s režisérem Bernardem Muratem zkoušet v Théâtre de Paris konečně hru, po které pošilhával už dlouho: Feydeauova *Brouka v hlavě*. Feydeau tuhle komedii o třech dějstvích napsal pro pařížské divadlo Nouveautés v roce 1907. Inspiroval se tehdy legendárním italským hercem Leopoldem Fregolim, který byl schopen zahrát šedesát rolí za jedno představení. Feydeau proto vymyslel hrdiny – dvojníky. Jeden je ženatý a má skvělé postavení, druhý je svobodný a tak trochu mdlého rozumu. To byla samozřejmě voda na mlýn Belmondovy komiky.

Jenomže vůbec poprvé – nepočítáme-li zranění při kaskadérských výkonech – zradilo Jeana-Paula vlastní tělo. Musel být hospitalizován pro nesnesitelné bolesti nohou, které se poprvé objevily už během letních prázdnin. Lékaři zjistili zánět žil. Belmondo musel s lítostí premiéru *Brouka v hlavě* odložit.

Ale jen na rok. Když 12. října 1996 vyšel na scénu Viktor Emmanuel Champsboisy a hlasem Jeana-Paula Belmonda pronesl: „Jen dál, příteli...“